

G.F. CALLENBACH.N.V.

NUKERK

IKE'S

DOOR C. TH. JONGEJAN - DE GROOT

GEHEIM

ZILVER

SERIE

IKE'S GEHEIM

DOOR

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

TEKENINGEN VAN ANNIE VAN DE RUIT

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

HOOFDSTUK 1

DIE ONDEUGENDE MAAN. IKE'S GEHEIM

Ike sliep. . . . Ze sliep zó vast! Haar blonde krullen, waarvan vader altijd zei, dat het timmermanskrullen leken, lagen verward om haar blozende snuitje.

Van haar blauwe, heldere kijkers was helemaal niets te zien en toch glimlachte zij. Waar zou ze van gedroomd hebben, die kleine Ike?

Daar kwam een heel brutale heldere manestraal door het dakvenster gluren. Hij gleed over de deken en daarmee deed hij geen kwaad. Hij doopte een paar van Ike's krulletjes in klinkklaar zilver. Daarmee deed hij nog geen kwaad. Maar dan prikte hij in Ike's ogen.

Hij deed of hij de zon was, die ondeugende maan en toen rekte Ike zich uit, knipperde even met de ogen en ging recht-op zitten.

Moest ze al opstaan? Wie had haar wakker gemaakt? 't Was toch zo pikdonker in haar kamertje.

De maan had vlug haar stralen teruggenomen en gluurde tussen de wolken naar Ike's verwonderde gezichtje.

Toen het meisje weer stilletjes was gaan liggen, kroop er weer een manestraal door het dakvenstertje. Ike keek ernaar en stak haar vingertje midden in het maanlicht.

Nu kon ze haar vinger zien en anders niets in de hele kamer. Die manestraal leek zelf wel zo'n witte vinger, die wees.

Waar wees die dan naar?

Ike moest weer rechtop gaan zitten om het te kunnen zien. Dan glimlachte ze opeens met haar hele gezichtje. De vinger van de maan wees naar het portret van de Prinses en den Prins. En nu had Ike geen oog meer voor het maanlicht.

Nu moest ze eraan denken, wat de juffrouw vanmiddag op school had verteld. God zou misschien een klein koningskindje brengen in het grote, witte paleis en dan zouden ze beschuiten krijgen met oranje-muisjes.

Maar de kinderen mochten niet alleen blij zijn om die tractatie. Ze moesten blij zijn, omdat God misschien weer een Oranjekindje zou geven aan het volk van Nederland.

Ike moest nu denken aan dat koningskindje, dat komen zou.

Zou het liggen in een gouden wieg?

„Moe.... Moeder....”

Ike, die alweer een beetje weggedeezeld was, schrok klaar wakker.

Dat was kleine Rob, die riep. Nu zou moeder op moeten staan en moeder was toch zo moe geweest den helen dag.

„Moeder.... Moeder....”

Ike liet zich uit bed glijden en deed zachtjes de deur van haar kamertje open. Nu stond zij op den zolder, waar haar vijf broertjes sliepen. Ja, want die waren niet zo rijk als Ike, voor wie vader een eigen kamertje getimmerd had.

't Was hier heel erg donker, maar Ike wist zo goed den weg. Ze sloop tussen de bedjes door. In het diepe bedje lag kleine Rob, die pas drie jaar was en nog zo vaak om moeder riep.

„Rob.... Robby.... stil, maak moeder niet wakker.”

„Water.... ikke water.... ikke heb dorst.... zo erge dorst,” snikte het kleine kereltje.

„Zal Ike dan water voor je halen?”

Het kleine baasje borg zijn beschreide gezichtje in Ike's armen. Ike kon al zo goed voor hem zorgen.

Het zusje maakte de kleine armpjes los en troostte: „Blijf dan even stil liggen, hoor. Dan ga ik naar beneden een kroesje water voor je halen.”

Het meisje schuifelde naar de trap. Hu, wat was 't donker, als je naar beneden keek. En wat zou 't beneden in de kamer griezelig zijn zo midden in den nacht. Haar hartje klopte. Zou ze toch moeder maar even roepen?

Neen, dat deed ze niet. Moeder had gezegd, dat je nooit bang hoefde te zijn, ook niet als 't donker was. De Heere Jezus zag je altijd en was altijd bij je. Ook als moeder en vader je niet konden zien.

Hè, wat schrok Ike. Daar ging opeens de deur onderaan de trap open en stond ze midden in het licht, dat uit de kamer scheen.

Daar was moeder en keek wat angstig naar boven.

„Ben jij 't, Ike? Scheelt je iets? Ik meende al, dat ik hoorde roepen.”

„Rob heeft zo'n dorst, Moeder en ik wilde water halen,” zei Ike. „Ik dacht, dat het nacht was en dat u al sliep.”

„Wilde je mij niet wakker maken, lieve meid?” zei moeder,

Ike aan haar borst drukkend, of ze nog een heel klein kindje was. „● feel, loop je op je blete voetjes? Wat zullen die keud worden. Warm ze maar even bij de kachel, dan zal ik Rob een beetje laten drinken. 't Kan zijn, dat hij wat koortsig is. 't Is nog geen nacht, hoor.“

Ike kroop in vaders leunstoel heel dicht bij de kachel, die lekker stond te snorren. Hè, wat was 't hier gezellig en wat hoorde je nou die klok goed tikken. Tik - tak - tik - tak. Daar merkte je anders lang zoveel niet van. Geen wonder, want dan maakten die kleintjes ook zoveel leven.

Moeder was weer de trap afgekomen.

„Rob scheelt gelukkig niets,“ zei ze. „Nu moet jij ook maar weer in bed wippen.“

„Hè Meeke, mag ik niet eventjes opblijven tot vader komt?“ bedelde Ike.

„Tot vader komt? . . . Dat kan wel heel laat worden,“ lachte moeder. „Nu, geed, eventjes mag je blijven. Hier, kruip dan in vaders jas.“

Ike schaterde van den lach, toen ze weer opgevouwen zat in vaders leunstoel. Moeder borg haar voetjes in de jasslippen. De mouwen waren zo lang, dat Ike geen handen meer had.

„Hier,“ zei moeder — en zij schoof Ike een kopje chocolademelk toe — „nu moet je maar helemaal feest hebben.“

Ike zuchtte van plezier en wurmde haar ene handje uit de mouw.

Voor poes was 't ook feest. Die sprong op den stoel en kwam Ike kopjes geven, alsof zij wilde zeggen: „Zie je wel, dat ik ook nog niet in mijn mandje lig?“

Hè, wat fijn. Ike keek naar moeder, die zat te breien. Van witte wol breide moeder een popperig manteltje.

Dan zag Ike opeens op tafel een heel klein hemdje liggen. Een hemdje, dat veel te klein was voor het dikke ruggetje van Rob.

„Moeder, voor wie breit u dat manteltje?“ vroeg Ike. „En voor wie is dat heel kleine hemdje?“

Moeder legde haar breipennen neer en kwam naar haar meisje toe. Ze nam Ike's gezichtje tussen haar handen en zei: „Als moeder jou vertelt voor wie die kleertjes zijn, zul je er dan met niemand over praten? Ze zijn voor 't kleine kindje, dat komen gaat.“

Voor het kleine kindje? . . . O ja, dat wist Ike toch al. Er zou een klein koningskindje komen.

„Moes, dat is toch geen geheim. Juffrouw heeft het vanmiddag al op school verteld,“ zei Ike. „Geeft u daar dan kleertjes aan?“

Moeder lachte.

„Neen meisje, dat kindje bedoel ik niet. Ged zal ons misschien een kindje geven, hier in huis.“

Ike sprong uit haar stoel en streek over het kleine hemdje.

„Krijgen wij ook een kindje van den Heere Jezus?“ vroeg ze.

„Zal het een zusje zijn en hoe zal het heten?“

„Daar weten we nog helemaal niets van, hoor,“ lachte moeder. „'t Zou voor jou wel leuk zijn, hè, als het een zusje was.“

„Nou,” lachte Ike, „ech, wat zou dat leuk zijn, ze'n lief klein meisje.”

„Maar nu ga je één-twee-drie naar bed, kleine meid.”

Moeder bracht Ike zelf naar boven en stopte haar lekker onder.

„Welterusten, meiske en zul je erom denken, wat ik je gevraagd heb? Met niemand mag je praten over ons kleine kindje. Dat is ons geheim, hoor!”

Ike beloofde het en toen moeder weggegaan was, probeerde ze te slapen. Maar dat duurde nog wel even. Ja, de ondeugende manestraal was nu weg, maar nu had Ike zoveel om aan te denken.

O, wat zou zij lief voor het kleine zusje zijn, als 't was gekomen.

En als 't nu eens weer een broertje was? Dan gaf het nog niet. Dan zou ze er even veel van houden als van Rob en Pim en Klaas en Gijs.

Toen Ike weer in slaap gevallen was, glimlachte ze nog veel erger in haar dromen.

HOOFDSTUK 2

IKE HELPT MOEDER EN MAG MEE NAAR DE STAD

Hu, wat was dat water heet! Ike brandde haar vingers bijna. Ze stond op een stoof voor den gooisteen en waste de borden en vaten voor moeder.

Moeder wist daar niets van. Die was even gaan rusten en had gezegd, dat Ike de tafel maar af moest ruimen en dan mocht gaan spelen tot moeder klaar zou zijn om de stad in te gaan. Toen was Ike op de gedachte gekomen, moeder te verrassen met een schoon aanrecht. Maar dat was geen gemakkelijk karweitje, hoor! De borden waren nu klaar, maar die pannen! O, wat zaten die harde, dikke zwarte korsten vast op den bodem.

Wacht, ze zou wat schuurpoeder aan den boender doen. Zo deed moeder het ook en....

Boem - boem - boem.

Ike reilde van schrik bijna van haar steef en rukte de achterdeur open.

Daar stond Marijke Rommeelaar, het vriendinnetje van Ike. Zij had rode wangen en glinsterende ogen.

„Kom gauw mee naar buiten, Ike. O, we hebben zo'n heerlijke glijbaan gemaakt van 't bergje af en....“

Ze hield op en keek naar de afwas, waar Ike mee bezig was.

„Moet je soms je moeder helpen?“ vroeg ze dan.

Eer Ike antwoord kon geven, ging de kamerdeur open. Moeders gezicht keek om het hoekje.

„Zo Marijke, ben jij die levenmaakster?“

Opeens zag zij, wat Ike voor haar gedaan had.

„O, wat heb ik een lief, ijverig dochtertje.“

„Ik ben nog niet klaar en Marijke kwam me halen om mee te gaan.“

„En je zou toch met mij mee naar de stad gaan?“

„Och ja, dat is waar ook.“

„Willen we dien tocht naar de stad dan maar uitstellen?“ vroeg moeder, „dan kun je vanmiddag buiten spelen.“

Ike weifelde even. 't Was nu zo heerlijk, te zwieren over die lange glijbaan. De sneeuw zou misschien zo gauw weggedooid zijn.

Ja, maar met moeder de stad in te gaan was ook heerlijk en vader had haar zo gezegd, dat hij blij was, dat moeder en Ike samen zouden gaan. Dan konden ze elkaar vasthouden met die gladde sneeuw.

„Ik ga met moeder mee, hoor!“ zei ze. „Ga maar alleen terug naar de glijbaan.“

Het was wel een erge teleurstelling voor Marijke, dat Ike niet meeging, maar juffrouw Heringa stopte een lekkeren anijsbrok achter Marijke's rode wangen en dat troostte het meisje. Glijdend en zwaaiend stootte Ike's vriendinnetje weer weg. Moeder en Ike gingen zich aankleden om naar de stad te gaan. De broertjes speelden buiten en kleine Rob, die zijn middagdutje nog niet uit had, werd slapend naar de buurvrouw gebracht. Ziezo, de deur op slot en daar gingen moeder en Ike op weg. Hè, wat was dat gezellig. Ike had haar arm door dien van moeder gestoken en probeerde met haar in den pas te blijven. „Wat gaan we eigenlijk doen in de stad, moeder?”

Moeder lachte geheimzinnig.

„Kindertjes, die vragen....” plaagde zij.

„Ik zal toch wel zien, wat u gaat doen.”

„O, maar dan weet je 't vast nog niet.”

Voor een groten winkel hield moeder stil. Daar moesten ze zijn. Die winkel was zo groot, dat je er bijna in verdwaalde.

Met een lift gingen ze naar boven. Hè, wat kreeg Ike een raar gevoel in haar maag. Precies of ze op een schommel zat.

Moeder liet zich daar boven van allerlei mooie lichtgebloemde stoffen voorleggen. Ike trok haar moeder aan haar arm.

„Waar is dat voor, Moeke?”

„Ssst,” zei moeder, den vinger op den mond leggend. „Vertel me maar eens, wat jij mooi vindt.”

Ike koos een heel mooie witte stof uit met zacht rose roosjes.

„Goed, dat nemen we dan en we kopen er mooi rose lint bij,” zei moeder.

Och, wat was Ike nieuwsgierig, waar al dat moois voor dienen moest.

„Tweemaal mag je raden, Ike,” zei moeder, toen ze weer buiten stonden, „maar als je 't dan niet weet, zeg ik nog niets.”

„'t Is veer een jurk veer mij,” raadde Ike.

„O foei, zo'n dunne jurk in den winter. Misgeraden, hoor!”

„Nieuwe gordijnen?” welfelde Ike.

„Och, we wonen toch niet in een poppenhuis,” zei moeder.

„Neen hoor, je weet er niets van en nu moet je maar afwachten tot je ziet, wat het wordt.”

't Was wel erg druk en gezellig in de stad, maar foei, wat sneed die koude wind je in 't gezicht. En die mooie, witte sneeuw was hier een vieze pap geworden, die je voeten ijskoud maakte. Ike rilde ervan.

„Ben je koud, meisje? Willen we een kopje chocola gaan drinken in de melksalon?” vroeg moeder.

„Hè fijn,” gnuifde Ike.

Even later zaten ze in een lunchroom. Ike keek haar ogen uit naar al het moois dat ze zag. Langs de muren waren slingers gehangen, waaraan rode klokken bungelden en midden in de zaal was een heel grote Kerstboom neergezet.

„'t Is toch nog lang geen Kerstfeest, hè Moe?”

„Neen, dat duurt nog wel veertien dagen,” zei moeder. „Maar de mensen hebben de zaal vast versierd.”

Ike knabbelde op haar beschuitje en keek rond. Moeder boog zich naar haar toe en zei zacht:

„Weet je, wat prettig zou zijn, Ike? Als die mensen hier al zo vroeg dien Kerstboom neergezet hadden, omdat ze ongeduldig waren om het feest van de geboorte van den Heere Jezus te vieren. Maar ze versieren het hier en hebben een Kerstboom en ze weten misschien niet eens, dat de Heere Jezus op aarde gekomen is voor zondaren. En sommige mensen weten het wel, maar die willen er niet aan denken.”

Neen, als het zo was, kon je beter Kerstfeest vieren zonder boom en denken aan den stal in Bethlehem, waar de Zaligmaker werd geboren, vond Ike.

Hè, lekker warm was Ike geworden van die hete chocolademelk. Nu zag ze er niet tegen op, weer het hele eind naar huis terug te lopen.

Toen ze bijna thuis wa.en, kwamen ze Marijke tegen.

„Ben je al terug, Ike? Hè, kom nog even, 't is nog niet helemaal donker.”

„Mag ik, Moeder?“ vroeg Ike.

„Vóóruit dan maar,“ lachte moeder, „maar doe eerst je daagsen mantel aan en trek je wollen ijsmuts over je oren, dan kun je er tegen.“

Op een holletje stootte Ike even later in de richting van het Bergje.

Haar broertjes waren daar ook. Ze ontvingen het zusje met Indianengehuil. Het duurde niet lang, of Ike gleed mee over de lange spiegelgladde baan.

Tot de fabrieksfluiten loeiden. Dat was zes uur en dan kwam vader thuis. Toen stapten de kinderen naar huis.

Alleen Gijs bleef nog even achter, maar hij was toch gelijk met de anderen binnen. Als vader thuis kwam, moesten zij er ook zijn. Daar lachte vader niet mee.

Maar al had vader dat niet zo gewild, de Herenga'tjes wisten wel, dat er heerlijke brij met stroop wachtte.

En zouden ze dan niet hard lopen?

HOOFDSTUK 3

TOEN 'T VOOR DE KLEINTJES BEDTIJD WAS

Naar bed, naar bed, zei Duimelot,
Eerst nog wat eten, zei Likkepot....

't Was zeven uur en Ike's vader zong lachend het versje en greep naar kleinen Rob, die op handen en voeten wegkroop. Pim zat in een boek te lezen en keek, of het hoofdstuk nog niet gauw uit was.

„Hè vader,“ bedelde hij, „nog heel eventjes.“

Klaas en Gijs hadden ook al niet veel zin om naar bed te gaan. Ze mokten: „Ja, en Ike mag altijd maar opblijven.“

„Ike is al twaalf jaar,“ zei vader, „als jullie zo oud zijn, vertrekt voor jullie het slaaptreintje ook een uurtje later.“

Vader bleef enverbiddelijk en als kippetjes klemmen ze even later achter elkaar de zeldertrap op. Vader veerop en moeder achteraan. Ze werden ze alle avonden weggebracht.

●, wat een lawaai daar op zelder. Ike keek lachend naar de lamp, die zacht heen en weer schommelde en begon vlug den heel wat op te ruimen. Het speelgoed van Rob meest weg, de boeken van de andere jongens in de kast. Hè, fijn, nu kwam het prettigste ogenblik van den helen dag.

Ze knus met vader en moeder alleen! Dan ging vader in zijn krant zitten lezen en moeder haalde de kleertjes te voorschijn voor het nieuwe kindje, dat spoedig zou komen.

Maar nu ging moeder zeker niet zitten werken aan de kleine kleertjes. Vader zette de naaimachine voor haar op tafel. En hij greep ook niet naar zijn krant. Hij liep wat heen en weer tot de jongens sliepen en toen ging hij naar boven en stemmelde even later de trap af met een heel grote mand, die in papier gepakt was.

Och, Ike zag het al. Het was de wieg, waar Rob in gelegen had. Wat zou vader daar nu mee willen beginnen?

Moeder zag Ike's verwonderde gezichtje.

„Dat zal het nestje worden voor 't kleine kindje, Ike.”

Ike schrok. Die wieg was niets mooi meer. Rob had geplukt aan het riet en zij zag er hier en daar groezelig uit. Moeder lachte eens.

„Vind je 't wiegje niet goed genoeg voor 't nieuwe kindje, Ike? Wacht maar eens tot zij klaar is.”

En toen haalde moeder het rose goed met de roosjes te voorschijn en het duurde niet lang, of de machine ging van rikketiketik.

„Nu weet ik het,” juichte Ike, „dat mooie roosjesgoed is voor 't wiegje.”

„Ja,” zei moeder, „je zal eens zien hoe mooi ons kindje zal liggen in die wieg, waar jijzelf ook nog in gelegen hebt.”

Ike mocht ook iets doen voor het kindje. Moeder haalde een rose speldenkussen te voorschijn, waarop met potlood getekend was: W E L K O M.

Al die letters moest Ike nu beprikken met spelden en teen ze naar bed ging, stond er het WELKOM op geschreven in mooi blinkend zilver.

Nu ja, 't was geen echt zilver, 't leek alleen maar ze. Maar Ike vond het toch zo mooi
Toen Ike naar bed ging, was 't wiegje nog lang niet klaar.
Daar moest nog heel wat avonden aan gewerkt worden.
Met haar neusje boven 't dek lag Ike aan 't kleine kindje te denken. Zou het blonde krulletjes hebben net als dat lieve kleine kindje op die plaat beneden in de kamer?
Toen opeens lag het kindje in 't wiegje. Het had een gouden kroontje op en het wiegje was van Oranje.
● Oh, die domme Ike. Die verwarde in haar dromen het Koningskindje met haar eigen zusje of broertje.

HOOFDSTUK 4

EEN SPELLETJE OP ZOLDER. DONKERE WOLKEN

Hu, wat regende het. Al de mooie, witte sneeuw was weggesmolten.
Ike speelde met haar broertjes op zolder. 't Was daar wel wat koud, maar ze hadden allemaal dikke kleren aan en als je spelletjes deed, waar wat beweging in zat, voelde je de kou niet zo erg.
„Willen we verstoppertje gaan doen?“ vroeg Klaas.
Hij boog zich naar Ike en fluisterde haar in 't oor: „Dan kruipen wij samen achter dat witte laken in den hoek.“
Ike schrok en schudde het hoofd.
„Nee, laten we maar gaan schommelen.“
„Jij bent ook een rare,“ lachte Gijs. „Je wilt schommelen en je wordt er altijd raar van in je maag.“
„Dat is niks,“ zei Ike, „dan zal ik jullie wel duwen.“
Ike vond verstoppertje doen wel een erg fijn spelletje, maar de jengens mochten niet achter het gordijn kruipen. Want daar lag nu alles klaar voor het nieuwe kindje.
De wieg was prachtig geworden. Zij was helemaal bekleed met het rose roosjesgoed en moeder had mooie gordijntjes gemaakt, die opgenomen waren met het rose lint. In de wieg lagen de kleertjes van het kind, met lintjes bij elkaar gebonden en 't speldenkussen lag er ook bij.
„Hè, Ike dan toch, je duwt niet.“

Het zusje schrok op uit haar gemijmer en haalde haar schade gauw in. Gijs zwierde zo hoeg! Heepla, hij ging haast tegen de balken op.

Klaas stond met zijn neus platgedrukt tegen het zolderraam.

„Daar komt vader aan,” zei hij.

Van schrik liet Ike den schommel los.

„Dat kan niet,” zei ze. „’t Is nog veel te vroeg.”

„En toch is ’t vader,” hield Klaas vol.

De grotere jongens stonden al bij de zoldertrap. Ike volgde met kleinen Rob op haar rug. Ze moesten toch weten, waarom vader zo vroeg thuis kwam!

Maar ze werden weer zo naar boven gejaagd. Moeder had hun geen antwoord gegeven op hun vragen en vader, die anders altijd lachte en vrolijk keek, had hen helemaal over ’t hoofd gezien.

Voor het zolderraam stonden ze bij elkaar gekropen. Hu, wat hadden ze ’t nu koud. Ike probeerde de handjes van kleinen Rob in de hare te warmen. Het kleine kereltje snikte zachtjes. Hij begreep niet, waarom hij toch niet bij vader en moeder mocht komen, als hij ’t graag wilde.

Hè, gelukkig, daar hoorden ze moeders stap op de zoldertrap. Och, wat liep zij langzaam en wat slofte zij. Alsof ze erg, heel erg moe was.

Ze had rood-beschreide ogen en wenkte haar kinderen om zich heen.

Allemaal tegelijk omhelsde zij ze. Bij elkaar waren ze gevangen in moeders lieve trouwe armen.

„Jullie mogen nu beneden komen,” zei ze zacht. „Maar zullen jullie heel erg stil zijn en vader niet hinderen? Vader is vandaag zonder werk gekomen en dat is heel erg nu, zo midden in den winter.”

„Dan krijgen we toch steun,” zei Klaas luchthartig.

Moeder knikte.

„Maar die steun is niet zoveel en ’t is heel erg verdrietig, als je met je eigen handen je brood niet meer verdienen kunt,” antwoordde ze.

Als muisjes zo stil slopen de kinderen naar beneden. Zelfs kleine Rob, die toch nog niet veel begreep van alles, wat moeder gezegd had, zat stilletjes voor ’t raam te kijken.

Pim, die nog maar vijf jaar was, vroeg met een benepen stem-

metje: „Moeder, moeten we nu langs de deur gaan bedelen met lucifers?”

Toen gleed er toch een lachje om vaders gezicht.

„Zover is 't nog lang niet, hoor! Misschien geeft God me wel weer heel gauw werk. Wij mensen maken ons soms zorgen om niets.”

Ike ging dien avond gelijk met de kleintjes naar bed. Ze had zoveel om aan te denken.

Moeder dekte haar zelf onder. Ze sloeg haar armen om moeders hals.

„Fijn, hè moeder, dat er voor 't kindje niets meer nodig is.”

Moeder legde haar gezicht naast dat van Ike.

„Ja Ike, voor dat kleine kindje staat gelukkig alles klaar, want als ik 't nu nog zou moeten kopen....”

Moeder maakte haar zin niet af. Toen ze weggegaan was, kroop Ike, die al haar avondgebedje gedaan had, weer op haar knietjes.

„Heere Jezus, dank U wel voor alles, wat U gegeven hebt voor het kindje,” bad ze „En zou U alstublieft vader weer gauw chauffeur willen maken?”

HOOFDSTUK 5

BRANDI

Kleine, roodgouden vlammetjes kunnen zo leuk stoelen 's winters in de kachel. Door zo'n gezellig mica plaatje is het wel te zien. Ze dansen en kruipen en spelen, ze bouwen samen een mooi vuurkasteeltje en als je op een stoof ervoor zit en je bent alles om je heen vergeten en je gaat de torens van je mooie kasteel zoeken....

Boem! Daar hebben die kleine vlammetjes hun hele bouwsel omgegooid en gedooft.

Vlammetjes in de kachel zijn zo mooi ja, maar zo'n heel klein vlammetje, dat ontstaat uit een vonkje van vaders pijp, en dat niet helemaal gedooft wordt.... Dat is alleen maar gevaarlijk en wreed. Dat lekt eerst aan wat wollen pluusjes en hapt dan naar den vlieger van Pim.

En als dan de vlieger opgebrand is, dan zijn er veel vlammetjes gekomen. Ze dansen in een groot vuurfeest en lekken aan

de peten van het ledikantje, waarin kleine Rob ligt. Ze maken een rondedans en ze kennen geen meelij.

De kleine vlammetjes worden tot grote vuurtongen, die brutaal opvlammen en grijpen naar de zolderbalken.

De mensen slapen en merken het gevaar niet. Poes is allang wakker geworden. Onrustig is zij weggesprongen van haar veilige plaatsje achter de kachel. Ze wipt de alcoof in en springt op moeders bed. Ze geeft kopjes en krabt vader over de eeltige werkhanden.

Vier kinderen zullen boven in de vlammen omkomen, als vader niet gauw wakker wordt.

Het poesje waakt....

Neen, de Heere Jezus waakt en Die kan, als Hij wil, een poesje gebruiken om de mensen te redden.

.. .. .
Brand.... Brand!

De straat, waar de Heringa's woonden, stond in 't holst van den nacht in rep en roer.

Wie had de brandweer gewaarschuwd? Waar kwamen al die mensen zo gauw vandaan?

Ike lag nog in haar bedje en zij droomde, dat ze door een groot moeras waadde. Ze rook een echte modderlucht en kon bijna geen adem meer krijgen. Haar handjes grepen naar haar keel.

„Word eens gauw wakker, kleine meld en houd me goed vast.“

Wat was dat? Waakte ze nu of droomde ze? Hu, wat was het koud. Wie hield haar zo stevig vast en droeg haar naar beneden?

Eer Ike goed wakker was, was ze al door het gevaar heen-gedragen.

„Alsjeblijft, de laatste,“ hijgde de brandweerman, die den natten zakdoek, die voor zijn mond gebonden was, had weg-gerukt.

Ike hoestte en wreef haar ogen uit, die pijn deden van den rook. Dan voelde ze zich weer met haar broertjes gevangen in moeders armen.

„O, mijn lievelingen,“ snikte moeder, „jullie heb ik tenminste nog.“

Ja, maar ze konden toch niet blijven staan in dat ijskoude

portaal, dat vol rook stond. Ze zagen er zo wonderlijk uit. Ike had een mantel aan van moeder en Rob zat gepakt in een ouden wollen doek.

Ze werden door de bureu meegenomen. Ike werd gehaald door de moeder van Marijke, die schuin tegenover hen woonde.

„Goed oppassen, kinderen,“ beefde moeders stem.

Ike mocht voor het raam kijken, wat er verder met hun huis gebeurde. Tussen Marijke's vader en moeder zat ze en keek naar de drukte op straat. Ze kreeg een kop warme melk en beschuitjes en werd heel erg verwend.

't Zou allemaal niet zo erg geweest zijn, zo'n uitstapje midden in den nacht, als je eigen huis daar maar niet in lichte laaie stond.

Na een goed uur was de brandweer het vuur meester. Alleen de zolder was uitgebrand. Hun huisje zou misschien nog opgebouwd kunnen worden.

„Dan kunnen we morgen wel weer naar huis,“ geeuwde Ike.
„Dan gaan we beneden wonen en met z'n allen in de alcoof slapen.“

Zo'n domme Ike!

Of je in zo'n halfverbrand huis kon wonen onder een plafond, waar de zon en de maan doorheen konden gluren.

„Ga maar gauw bij Marijke in bed,“ zei juffrouw Rommeelaar.
„Die is door al het lawaai heengeslapen.“

Marijke kreunde in haar slaap en kroop wat opzij, toen haar vriendinnetje in bed kwam.

„Wat die Marijke morgen een gezicht zal zetten,“ zei Rommeelaar.

Toen het donker geworden was op de slaapkamer van de meisjes, probeerde Ike weer in te slapen, maar ze bleef klaar wakker.

Waar waren vader en moeder nu? Bij wie sliepen de broertjes?

Ze keek eens om zich heen in het door de maan verlichte kamertje. Wat had die Marijke een mooi ledikant. En wat een mooie, witte wastafel!

Ja, maar ze wou toch maar liever in haar eigen eenvoudige bedje liggen.

Eindelijk dommelde Ike langzaam weg.

HOOFDSTUK 6

MARIJKE WORDT WAKKER. IKE IS EEN BEETJE ZIEK

Hè, hè.

Marijke geeuwde eens en rekte zich uit. Ze lag met haar gezicht naar den muur. O, wat lag ze toch nauw in bed. Moeder had zeker haar broertje vanmorgen naast haar gelegd. Dat deed zij wel eens meer, omdat Benny in een bedstede in de kamer sliep en zo erg gauw wakker werd, als moeder opgestaan was.

Ja, maar die Benny hoefde nog niet alle dekens te hebben. Ze zou ze een beetje wegtrekken.

Zij keerde zich half om.... Wat was dat? Daar lag.... daar lag Ike Heringa.

O, maar ze droomde zeker. Ze kneep zichzelf eens flink in haar arm. Au, dat deed pijn. Toen prikte ze met haar vinger in Ike's wang. Ike werd onrustig en sloeg haar ogen op.

„Waar ben ik ook alweer?” vroeg Ike.

Marijke lachte.

„O Ike, je bent vannacht zeker door de kabouterijtjes hier gebracht. Ik weet zeker, dat ik alleen naar bed ben gegaan.”

„Er is brand geweest in mijn huis vannacht,” zuchtte Ike. „Je vader en moeder hebben me hierheen gebracht.”

„O, wat heerlijk,” zei Marijke.

Ike keek haar buurmeisje met grote ogen aan.

„Vind jij dat prettig?”

„'t Is toch heerlijk, dat je nu bij mij in huis bent!” zei Marijke.

„Samen naar school en samen naar bed.”

Hatschie - hatschie....

„Hu, 'k heb het zo koud,” rilde Ike, niezend.

Marijke's moeder kwam binnen. Ze bracht voor ieder een kopje thee mee.

„Zo Marijke,” zei ze, „en wat zeg je wel van ons logeetje?”

Hatschie, niesde Ike weer.

Juffrouw Rommelaar keek naar Ike's waterige ogen en zag, hoe zij rilde.

„Jij hebt, geloof ik, kou gevat, meisje. Laat me je pols eens voelen? Ik denk, dat ik je maar in bed zal houden.”

Marijke keek wel erg sip. Nu zou ze toch alleen naar school

meeten gaan en Ike lag ze stilletjes. Die wilde eek helemaal geen spelletjes doen.

Voor ze wegging, keek ze nog even om de deur en wuifde met haar schooltas.

„Dag Ike, gauw beter worden, hoor!”

Hè, wat lag die Ike gezellig. Marijke's moeder had haar in de bedstede van kleinen Benny gestopt. Nu lag ze dus in de kamer en kon ze alles zien, wat er gebeurde. Erg ziek was ze gelukkig niet, maar toch wilde juffrouw Rommelaar, dat ze onder de wol bleef.

Tingelingeling.

Juffrouw Rommelaar schudde het hoofd.

„Foel, wat gaat die bel dikwijls en wat moet ik vaak de trap op en af.”

Ike ging rechtop zitten en boog zich voorover om te luisteren, wie er aan de deur was. Dat had ze bij ieder belletje al gedaan.

Of Ike zo'n nieuwsgierig Aagje was? Neen hoor, maar Ike verlangde zo heel erg naar haar moeder en die zou toch zeker wel even komen kijken, als ze hoorde, dat Ike zo snip- en snipverkouden was.

En Ike moest toch ook weten, waar vader en de jongens heen gestoven waren. Ze hoorde er toch ook bij.

Ja hoor, dit keer meldde het belletje bezoek voor Ike. Maar het was moeder niet, die naar binnen kwam. Het was vader. Bezorgd keek hij naar de bedstede, waarin Ike lag en boog zich over haar heen.

„Wat ga jij nu beginnen, mijn kleine meld? Toch niet ziek worden?”

Juffrouw Rommelaar stelde hem gerust. Ike was alleen erg verkouden en zou 's avonds wel weer een heleboel beter zijn. Heringa zette zich aan tafel en kreeg een kop koffie. Natuurlijk moest hij vertellen, hoe het vannacht na den brand gegaan was.

Toen het vuur geblust was, hadden ook hijzelf en zijn vrouw een onderkomen gevonden bij de bureu, maar 's morgens was Ike's moeder naar het ziekenhuis gebracht.

Bons! . . .

Ike was ze gauw overeind gaan zitten, dat ze haar hoofd tegen de deur gestoten had.

„Waarom is moeder naar 't ziekenhuis gegaan?“ vroeg ze verschrikt.

Vader glimlachte geruststellend.

„Omdat de burens allemaal maar heel kleine bedjes over hebben om in te slapen,“ zei hij. „En moeder is ook erg geschrokken en kan nu eens heerlijk een paar weken uitrusten, terwijl het huis weer opgebouwd wordt.“

„Is moeder echt niet ziek?“ vroeg Ike nog eens.

„Nee, meiske, als je beter bent, mag je met vader mee naar 't ziekenhuis, dan kun je zelf zien, hoe heerlijk moeder daar ligt en hoe gezond zij is.“

„En de broertjes?“ vroeg Ike.

„Die zijn bij opoe en ik ook,“ vertelde vader. „Dat is me daar een heel huisje vol. Ik slaap op zolder in het hooi en als jij er nu ook nog bij komt als je helemaal beter wordt! Ik geloof, dat we jou dan 's nachts maar over een lijntje hangen.“

Juffrouw Rommelaar lachte.

„Ike blijft bij Marijke logeren, hoor. We hebben hier ruimte genoeg.“

Tingelingeling. . . . Alweer de bel.

Er kwam iemand hard de trap oplopen. Om het hoekje van de deur keek het gezicht van dokter Lomars. Ike kende hem goed, want toen ze roodvonk had, was hij iederen dag naar haar komen kijken.

De dokter groette Heringa en juffrouw Rommelaar en trok een stoel bij Ike's bed.

„Van de burens hoorde ik, dat hier een patiëntje lag. Toch geen brandwonden opgelopen of zolets?“

Ike moest juist weer niezen en zocht haar zakdoek. Dokter Lomars lachte en haalde een thermometer te voorschijn.

„Hap hier maar eens op.“

Terwijl Ike den koortsmeter onder haar tong had, wendde de dokter zich tot Heringa.

„Wat een toestand, hè? Gelukkig, dat je vrouw een plaats kon vinden in het ziekenhuis. Wat dacht je van de brandschade? Je bent toch zeker verzekerd?“

Ike's vader zuchtte.

„We zijn wel verzekerd, maar in den winkel naast ons is een

drogist komen wonen en dat hebben we niet opgegeven aan de verzekering."

„Ja," zei dokter Lomars, „een drogist met verwaren naast je, verhoogt het brandgevaar. Maar in dit geval is de brand toch op je eigen zolder aangekomen?"

Ike's vader haalde verdrietig de schouders op.

„De verzekeringsagent zal voor me doen, wat hij kan, maar ik denk, dat we zo weinig zullen vergoed krijgen, dat we niet eens het nodigste terug kunnen kopen."

„Arme kerel, dat je dat juist nu treffen moet, terwijl je zonder werk bent," zei de dokter.

Hij kwam naar de bedstede toe en haalde den thermometer uit Ike's mond.

„Daar hadden we bijna dat ding vergeten. Staat het kwik nu op het kookpunt?"

Hij lachte hartelijk.

„Een temperatuur als een visje. Wil ik je eens wat zeggen, Ike? Ik ben veel meer verkouden dan jij. Geloof je 't niet? Hier, drie, vier zakdoeken heb ik in mijn zak. Kom jij er maar gauw uit en ga jij maar naar mijn zieken toe, dan moet ik maar eens onder de wol."

Die dokter Lomars!

Hij wendde zich nogmaals tot Ike's vader.

„Zij mag vanmiddag wel weer opstaan, hoor en morgen mag ze weer naar school."

Hij kneep Ike in haar wang en gaf Ike's vader een hand. Toen werd zijn gezicht heel ernstig.

„Heringa," zei hij, „ik weet, dat jij, net als ik, gelooft, dat er niets op aarde gebeurt zonder den wil van onzen Hemelsen Vader. Hij weet, wat er vannacht gebeurd is. Hij heeft je kinderen gered en Hij zal ook verder voor je zorgen."

Zag Ike het goed? Veegde vader zijn ogen af, toen de dokter wegging?

Even later ging vader ook weg. Ike vond tussen de dekens een heel erg groten sinaasappel. Dien had die vriendelijke dokter daar zeker neergetoverd.

Zo'n verrassing had hij ook telkens achtergelaten, toen Ike roodvonk had.

Maar Ike was niet zo erg blij met den moolen oranjeappel. Ze legde hem naast zich neer en keek er niet meer naar.

Ze moest aan erg dreuve dingen denken. Ze moest denken, hoe verdrietig het was, dat vader en moeder bijna geen geld zouden hebben om ledikanten en beddegoed te kopen. En aan moeder, die zo helemaal alleen in het ziekenhuis was. Arme Ike.

Wat kon één zo'n klein vonkje een heleboel veranderen in je mooie, rustige leventje.

HOOFDSTUK 7

IKE IS GEEN GEZELLIG LOGEETJE EN MARIJKE WORDT ONGEDULDIG

„Hè, wat heb ik hard gelopen.“
„Hijgend kwam Marijke de trap opstormen en streek haar krullen van haar gloeiende wangen.

„Had je zo'n haast om thuis te komen, Marijke?“ lachte moeder.

„'k Vond het zo fijn, dat Ike op mij wachtte. Leuk, dat ze weer uit bed is. Nu gaan we samen spelen. Mag ik thee schenken uit mijn serviesje?“

„Ik heb alles al klaargezet, Marijke.“

Met Ike samen ging Marijke naar haar speelhoekje. Och, wat had die Marijke een mooi speelgoed. Daar stond een leuk, klein potje thee te trekken op een klein fornuisje, dat echt brandde. Zij had ook nog een poppenservies om van te eten.

„Lust je ook een bordje doperwtjes, Ike?“ vroeg ze deftig.

Ike knikte en legde haar mootje sinaasappel op één van de kleine dekschalen.

„Dan nemen we er ook maar wat pudding bij.“

Marijke zette bordjes klaar en legde wat krentjes op de borden.

„Ziezo, doperwtjes en pudding. Nu zal ik er nog een kopje thee bij schenken.“

„Itte wil oot errette.“

Kleine Benny, die ook meedoen wilde met de theevisite, werd echter weggeduwd. Juffrouw Rommelaar trok hem lachend opzij en gaf hem wat krenten in zijn handje.

„Hier, mijn kleine bengel. Laat die dametjes maar een deftige theevisite houden.“

Ike prikte telkens een krentje van haar bordje.

„Wat heb jij een mooi speelgoed, Marijke.“

„O,“ pochte Marijke, „ik heb nog veel mooier dingen, maar daar mag ik alleen 's Zondags mee spelen.“

„Voor vandaag mag je het wel te voorschijn halen,“ zei moeder, „omdat Ike er is.“

Marijke haalde eerst een prachtige pop voor den dag. Die kon echt slapen en ze had een snoezig gebreid pakje aan.

„Jij mag haar uitkleden, Ike, dan zal ik de wieg halen,“ zei Marijke.

Het vriendinnetje ging weg en kwam even later terug met een poppewieg. Ze keek naar Ike's gezicht, wat die wel van haar nieuwe aanwinst zeggen zou. Maar wat deed die Ike gek. Ze duwde de pop op Marijke's schoot en keerde zich om naar het raam.

Marijke keek haar moeder aan. Daar begreep ze nu niets van. Was Ike boos? Was ze misschien jaloers, dat zij zelf zo'n mooie wieg niet had?

Moeder begreep er ook niets van. Die ging naar Ike toe en trok haar weg van het raam. De ogen van het kind stonden vol tranen.

„Ike, wat is er? Verlang je ineens zo erg naar je moeder?“

Ike schudde het hoofd, maar klemde de lippen stijf op elkaar. Tegen niemand kon ze zeggen, waarom ze zo verdrietig was opeens.

Het gordijntje van Marijke's poppewieg was van precies hetzelfde roosjesgoed gemaakt als de bekleding van de wieg, die thuis had gestaan.

Plotseling had ze eraan moeten denken, dat die wieg nu ook was verbrand met alle kleertjes voor 't kleine kindje, dat zou komen. Niet eens het hoogstnodige zou teruggekocht kunnen

worden, had vader gezegd. 't Hoegstniedige, dat waren de ledikanten voor haar en voor Pim en Klaas en Gijs en Reb. Nieuwe bedden, dekens, ledikanten....

Er zou niets meer overschieten voor het kleine kindje.

Maar dat kon ze toch niet zeggen tegen Marijke en haar moeder.

Want moeder had toch gezegd, dat ze er niet over praten mocht!

Marijke zat met een verdrietig gezicht achter haar poppenservies en kauwde op een overgebleven krentje.

Bah, wat was het nu saai met zo'n stille Ike. Ze ging van verveling stoeien met kleinen Benny. Tot moeder Benny in de bedstede legde.

Stil zaten ze plaatjes te kijken tot het bedtijd was. Toen bracht moeder Ike naar Marijke's slaapkamer.

Er was nu een tweepersoonsbed neergezet, waar de meisjes plaats genoeg in hadden. Marijke probeerde nog even haar vriendinnetje met kussens te bombarderen en uit bed te rollen. Als haar nichtje bij haar logeerde, dan hadden ze ook altijd nog zo'n pret in bed.

Maar Ike was geen prettig loogetje. Met haar rug naar Marijke toegekeerd lag ze nog stil voor zich uit te kijken, toen haar vriendinnetje al lang sliep.

Alles weg, klaagde maar steeds een stemmetje binnen in Ike. De wieg en de mooie kleertjes en het speldekussen. En met niemand kon ze erover spreken. Kon ze het aan niemand vertellen? Aan niemand? Dacht ze er dan helemaal niet aan, wat de dokter gezegd had?

HOOFDSTUK 8

OP SCHOOL

Marijke en Ike stapten samen naar school. Op het schoolplein stonden een heleboel meisjes Ike op te wachten.

„Hallo, Ike, ben je weer beter? Hè, vertel eens van den brand. Ben je midden in den nacht het raam uitgesprongen? Er stond een heleboel over in de krant.“

Ike schudde haar hoofd maar en ging, toen de bel luidde, stilletjes naar binnen.

Marijke en Saartje Verhey fluisterden samen achter haar rug. Ze hoorde Saartje zeggen: „Nou ja, maar als je moeder ook in 't ziekenhuis ligt, kan je toch niet lachen.“

Marijke had zeker verteld hoe 'n saai en vervelend kind ze was.

Terwijl de juffrouw Bijbelse geschiedenis vertelde, probeerde Ike er met haar gedachten bij te blijven, maar het ging bijna niet. En toen ze naar school ging, had ze er nog zo naar verlangd te horen, hoe het met Jozef afliep, toen hij daar in dien kuil lag.

Na de Bijbelse geschiedenisles moesten de kinderen schrijven. Het schrijvoorbeeld stond met grote letters op het bord. . . . Zijt niet bezorgd. . . .

Ike probeerde erg mooi te schrijven. Ophalen dun, neerhalen dik.

Daar opeens zat er een haartje aan haar pen. Aan de hoofdletter kwam een dikke klad te zitten. Ike schrok ervan en keek op naar de juffrouw.

„Wat kijk je verschrikt, Ike?“ vroeg de juffrouw vriendelijk.

En toen gebeurde er iets, wat Ike zelf niet begreep. Twee grote tranen rolden over haar wangen. Ze legde haar hoofd op haar armen en snikte het uit.

„Maar Ike toch.“

De juffrouw heeg zich over haar leerlingetje heen.

„Ze erg is dat vlekje niet, heer!“

Ike antwoordde niet en bleef doersnikken. De juffrouw nam haar mee naar de kraan en liet haar wat drinken.

Toen werd Ike wat kalmer. De juffrouw vroeg haar niets meer en liet haar stilletjes zitten tot de school uitging. Maar toen hield ze haar bij den schouder terug.

„Wacht jij eens even, Ike.“

In de lege klas tilde de juffrouw haar bovenop den lessenaar.

„Alsjeblieft,“ lachte zij, „nu ben je een grote meid en nu moet je me als een grote meld vertellen, waarom je zo hulde, want ik geloof er geen sikkepit van, dat je zo'n verdriet had om dat kleine kladje.“

Ike voelde de tranen weer opkomen.

„Hulde je om den brand?“

Ike schudde het hoofd.

„Hulde je, omdat je je zo alleen voelt bij Marijke, zo zonder je vader en moeder?“

Weer schudde Ike het hoofd. Als ze eerlijk was, kon ze toch niet zeggen dat ze om al die dingen zo verdrietig was!

„Kun je 't me niet zeggen?“

Ike schudde het hoofd.

„Ik . . . ik heb moeder beloofd, er niet over te praten,“ zei ze.

Toen drong de juffrouw er niet meer op aan, dat Ike zou zeggen, waarom ze hulde. Ze sloeg haar arm om Ike's schouder.

„Ike,“ zei ze, „heb je er wel aan gedacht, dat er Eén is, aan Wien je alles vertellen kunt? Wat heb je vanmorgen moeten schrijven? . . . Zijt niet bezorgd . . . Weet je, Wie die woorden gezegd heeft? Dat was de Heere Jezus. Hij heeft gezegd, dat je nooit ergens zorgen over hoeft te hebben. Alles mag je aan Hem vertellen en Hij wil overal voor zorgen.“

't Was of er een lichtstraal gleeed over Ike's gezichtje. Hoe had ze dat kunnen vergeten? Ze zou alles tegen den Heere Jezus zeggen en Hem vragen, of Hij voor het kindje wilde zorgen.

„Had je daar niet aan gedacht, Ike?“

Ike schudde het hoofd en liet zich van den lessenaar aftillen. Ze kreeg nog een mooi plaatje van de juffrouw. Een Herder stond er op afgebeeld, die een schaapje in Zijn armen droeg. Die Herder was de Goede Herder, de Heere Jezus. En dat

schaapje, dat was zij, dat waren haar broertjes, dat zeü ook het kindje zijn, dat geboren ging worden. De Goede Herder zou erveer zorgen. Zij zou daarom vragen.

Marijke stond bij het hek op haar te wachten. Met grote, verwonderde ogen keek ze naar haar vriendinnetje. Wat stond Ike's gezichtje nu weer blij.

Gezellig babbelend liepen ze naar huis. Marijke praatte maar niet meer over Ike's huilbui. Als ze eens weer begon.

Ja, die Marijke kon ook niet weten, dat Ike's verdrietige bui verjaagd was.

Door een paar woorden. . . . Door een klein plaatje.

Ike werd nu een echt gezellig logeetje.

HOOFDSTUK 9

IKE HEEFT EEN VRIJEN MIDDAG EN BELEEFT VEEL

Ike had een echt fijnen middag. In haar Zondagse manteltje, dat gelukkig niet verbrand was, stapte ze over straat, terwijl Marijke en alle andere kinderen op school zaten.

Waarom hoefde Ike niet naar school?

Er was een boodschap gekomen van opoe, dat vader precies zo snip-verkouden was als Ike gisteren. En omdat grootmoeder zelf het hele eind naar de stad niet meer kon lopen, mocht Ike 's middags naar het bezoeker van het ziekenhuis. De juffrouw van school had het ook goedgevonden.

Maar er was nog iets fijns!

In Ike's zak zat een zakdoek. En in de punt van dien zakdoek zat een dubbeltje geknoopt. Dat dubbeltje had ze gekregen van Marijke's vader en ze zou aan moeder vragen, of ze er wat voor kopen mocht.

Of Ike dan snoep voor dat dubbeltje wilde kopen? Neen hoor, dat zou ze nooit van moeder mogen doen.

Ze wilde er fijne plakplaatjes voor kopen in haar album. Ze wist een klein winkeltje, waar mooie plaatjes voor de ramen lagen. Echt zijden roosjes tussen mooie, blauwe vergeetmijnetjes en duifjes, die een brief droegen.

Ike huppelde van blijdschap. Dat zou een echt fijne middag worden.

Daar was het ziekenhuis al. Och, och, wat een groot gebouw. Ze zou er nooit alleen den weg vinden. Marijke's moeder had gezegd, dat ze dat maar allemaal moest vragen.

Er gingen veel mensen naar binnen door de grote poort. Ze droegen allemaal iets mee. . . . Bloemen in papier gerold en zakken, waarin wel fruit zou zitten.

Ike kreeg een kleur van schrik. Zij had helemaal niets voor moeder.

Ja, maar ze had toch ook geen geld.

Nou ja, ze had een dubbeltje, maar dat was voor de prentjes.

Haar ene voetje had ze al staan op de stenen trap van het ziekenhuis, toen ze een stalletje met bloemen aan den overkant ontdekte. Opeens keerde ze zich om en holde er naartoe.

Zenuwachtig peuterde ze aan den knoop in haar zakdoek.

„Wel beste meid?” vroeg de vriendelijke koopvrouw.

Ike wees op een boeketje prachtige rose prunis.

„Daar wilde ik graag voor een dubbeltje van hebben.”

De vrouw lachte hartelijk:

„O jij kleine domoor, voor een dubbeltje zou je maar twee takjes hebben. 't Is winter en de bloemen zijn duur!”

„O,” stotterde Ike, haar dubbeltje weer wegbergend, „ik.... eh.... 't was voor moeder.... ze.... ze ligt daar.”

„Geef me je dubbeltje dan maar,” glimlachte de vrouw, „dan zal ik jou wat bloemetjes voor je moeder meegeven.”

Met wat aardige tulpjes, keurig verpakt in vloeipapier, stapte Ike even later weg.

„Lieve kleine meid,” dacht de koopvrouw, haar nakijkend, „ik hoop, dat mijn dochtertje, dat nu nog maar zo klein is, later ook zo lief voor haar moeder is.”

Ike stapte naar binnen. Nu moest ze aan den portier vragen, waar moeder lag. Die man moest een rose gestreept jasje dragen, had Marijke's moeder gezegd. Wacht, daar liep hij. Maar hij had nu een witte jas aan.

Ze stapte op hem toe.

„Mijnheer de portier, zou u me naar moeder willen brengen?”

De heer lachte hartelijk.

„Ja, komaan, kleine meid. Zeg me maar eens, hoe je moeder heet, dan zal ik je bij haar brengen.”

Aan de hand van den vriendelijken man stapte ze de lange gangen door. Ze kwamen veel zusters tegen, die erg verwonderd keken.

Daar opende de portier een deur.

„Is dit je moeder, kleintje?”

Ike liet de hand van haar geleider los en vloog haar moeder om den hals.

„Dag lieve kleine meid. Dag Ike.”

„Dag Moedertje.”

„Heeft de dokter zelf je weggebracht?” was de eerste vraag van moeder.

Ike verborg van schaamte haar gezichtje in de sprei.

„Ik heb den dokter „portier” genoemd,” stotterde ze.

Moeder vertelde het ook nog aan de zuster, die aan tafel zat te breien en aan de drie andere vrouwen, die op het zaaltje lagen. Och, och, wat werd die domme Ike uitgelachen.

Toen trok Ike haar stoel heel dicht bij moeders bed. Ze had zo veel te vragen en te vertellen. Maar dat mochten de anderen

niet horen. Die hadden het ook veel te druk met hun eigen visite.

Moeder was erg blij met de mooie tulpjes. Zuster zette ze direct in een vaasje en plaatste ze naast moeders bed.

Wat was het heerlijk, dat Ike nu met moeder ook over haar geheim kon praten. Ze vertelde, hoe ze eerst zo verdrietig was geweest, omdat de wieg en alle kleertjes voor het kindje verbrand waren. Maar dat ze nu iederen avond aan den Heere Jezus vroeg, of Hij een nieuwe wieg en andere kleertjes wilde geven en hoe nu alles nog terecht zou komen.

Moeder trok Ike dicht naar zich toe en zei: „En dacht je nu, Ike, dat we zo maar een nieuwe wieg en alles zouden krijgen?”

„Ja natuurlijk, Moe,” knikte Ike.

Moeder schudde het hoofd.

„Dat is lang niet zeker, Ike. Stel je voor, dat we alles maar direct kregen, waar we om vroegen. Zou je dan niet denken, dat we den Heere Jezus zouden zoeken om maar veel te krijgen? Als je bidt om een nieuw hart en of de Heere Jezus je helpen wil te vechten tegen je zonden, ja, dan wordt je gebed altijd verhoord.”

„Dan hoef ik ook niet te bidden om kleren en een wieg voor het kindje,” zuchtte Ike.

„Ja natuurlijk wel, Ike, dat mag je wel. Je mag tegen den Heere Jezus vertellen, hoe erg we het vinden, dat we niets meer hebben voor 't kleine kindje. En als we dan vragen om nieuwe kleertjes en een nieuwe wieg, dan moeten we erbij zeggen, dat we het graag weer zouden willen hebben, als de Heere Jezus het goed vindt voor 't kindje en voor ons.”

Vier uur! 't Bezoekuur was om.

Een man in een rose gestreept jasje — de echte portier — kwam de visite waarschuwen, dat ze moesten vertrekken.

Ike zwaaide naar moeder tot ze op de gang was.

Wat had ze een prettig uurtje gehad. En wat had moeder haar veel gezegd, waar ze over denken moest.

„Heere Jezus, we hebben niets meer voor ons kindje, zou U weer voor een nieuwe wieg willen zorgen, alstublieft,” bad ze 's avonds weer.

„Maar Uw wil geschiede,” zei ze er nu achteraan. Zou het gebed van Ike verhoord worden?

Het was de avond voor Kerstmis. Aan de hand van vader stapte Ike naar opoe toe.

Hu, wat waaide het. De wind pakte Ike's muts en trok en rukte er aan. O, maar daar wist vader wel raad op. Die hees de kap van Ike's keep over haar hoofd. Nu leek Ike een klein kabouterdje.

Ja, bovenop den dijk, waarover ze liepen, ving je ook allen wind. En wat was 't modderig. Je voeten gleden telkens weg. Gelukkig maar, dat vaders hand je goed vast hield, want stel je voor, dat je van dien dijk viel. Het water stond zo hoog, dat je het kon horen klotsen.

Ike moest denken aan de ansichtkaart, die ze van moeder gekregen had en waarop stond: „Gelukkig Kerstfeest“. Een mooie, witte sneeuwvlakte en in de verte een huisje met verlichte ramen.

Die nare, modderige dijk leek niets op die mooie kaart. Maar dat huisje daarginds aan den voet van den dijk wel.

Dat was het boerderijtje van opoe. Nou ja, 't was geen echt boerderijtje. 't Was maar een huisje met wat land en een kleinen stal, waarin de geit stond. Maar de kinderen noemden het toch een boerderijtje. 's Zomers kon je er zo heerlijk spelen. Je kon je laten rollebollen van den met gras begroeiden dijk en je kon de geit achter je aan meenemen, als je ging wandelen.

Nu was het alleen maar prettig, als je achter de oude, scheefgezakte deur het huisje was binnengegaan. Hè, wat rook het heerlijk naar olieballen bakken.

Opoe, een kittig klein vrouwtje met een Zeeuwse muts op, was bezig in haar keukentje. 't Leek wel, of zij kon toveren. De broertjes keken met ingehouden adem toe. Ze nam het beslag tussen twee lepels en liet het sissend in het vet rollen. En dan, als je even gewacht had, kwamen er weer van die heerlijke bruine knappende ballen op het schaalpje.

Hè, 't water kwam in je mond. Eén hadden ze er gehad om te proeven en toen Ike en vader kwamen, mochten die ook een keer happen in het heerlijke baksel.

Maar toen het beslag op was, werd de kofschaal lekkers opgeborgen. Grootmeeder was niet te vermurwen.

„Morgen komt er weer een dag, hopen we,” zei ze, „en morgenavond is het Kerstavond.”

O, je had bij opoe veel heerlijke dingen. 't Was er zo kaus, als opoe achter de tafel met 't groene zeiltje zat en al riakelend met de kopjes vertelde van den tijd, toen moeder nog een klein meisje was.

En 't was voor een keer zo heerlijk om met je drietjes in een heel hoge bedstee gestopt te worden, waar je met een trapje bij moest klimmen.

Ja, er waren bij grootmoeder veel heerlijke dingen, maar 't duurde toch erg lang, eer 't Kerstavond was.

Kerstavond.

Ike zat tussen vader en opoe in en keek naar haar broertjes, die met gevouwen handen en aandachtige gezichtjes luisterden naar het verhaal, dat vader vertelde.

Voor al Robje luisterde met open mond. Hij hoorde de geschiedenis voor het eerst.

„Mooie schapies, allemaal mooie schapies,” juichte hij, toen vader vertelde van de herders, die in 't veld waren.

Och ja, zo'n kleine Rob dacht, dat vader alleen maar een mooie geschiedenis vertelde, maar Ike wist wel beter.

O ja, die herders en Engelen en Wijzen uit het Oosten, 't was wel prettig om er over te horen vertellen, maar 't ging om het Kindeke, dat lag in de kribbe.

Ike schrok opeens. Dat Kindeke had helemaal niets gehad, geen wiegje, geen bedje, geen dekentjes, geen kleertjes.

Zo erg zou 't met hun kindje nooit zijn. Een bedje zou moeder altijd wel voor 't kindje kunnen maken.

Maar de Heere Jezus had niets gehad, helemaal niets.

Hoor wat vader zei: Vanuit Zijn heerlijken Hemel was Hij neergedaald in armoede, opdat wij in dienzelfden Hemel zouden kunnen komen.

Dien avond durfde Ike bijna niet om een wiegje voor het kindje te vragen. Een wiegje voor hun kindje en een krib, een houten voederbak voor den Heere Jezus!

't Was een Kerstavond geweest zonder Kerstboom. Alleen de schaal met oliebolletjes was er geweest. Maar het Kerstverhaal

was verteld, het mooie rijke Kerstevangelie.

En als je daarnaar kon luisteren met heel je hart, was een Kerstboom overbodig.

HOOFDSTUK 11

EEN BLIJDE MORGEN. IKE IS ERG IN DE WAR

Klop — klop — klop. Boem — boem — boem.

Ike en Marijke gluurden door de ramen van het afgebrande huis. Wat zouden de werklieden vandaag gaan doen? Zaterdag hadden ze overal nieuwe ruiten ingezet.

Nog een weekje, had vader gezegd en dan konden ze weer in hun huisje trekken. Er was met man en macht aan gewerkt om het vlug klaar te krijgen.

„Zullen we nog even boven kijken?“ vroeg Ike. „'t Is ons huis, 't mag best.“

Marijke keek op de torenklok en trok haar vriendinnetje verschrikt mee.

„O Ike, kijk eens! Vijf voor negen, we halen het nooit.“

Achter elkaar aan holden ze de straat uit, het park door, het plein over.... Alle kinderen waren al binnen.

Eén.... twee.... drie....

De mantels uit, de mutsen af!

Vier.... vijf.... zes.... De klas ingewipt. Zeven.... acht.... negen....

Boem, met den laatsten slag ploften ze in de bank.

„Foei, wat een laatkomertjes. Dat was op 't nippertje, hoor!“

Ike ging na het gebed heerlijk op haar gemak zitten, haar armen over elkaar.

Een fijne morgen, die Maandagmorgen. Eerst allemaal je Psalmversje opzeggen en dan vertelde de juffrouw uit de Vaderlandse geschiedenis. Nu waren ze bij den tachtigjarigen oorlog. Juf vertelde over Willem van Oranje, den Vader des Vaderlands, die met Gods hulp ons land redde uit zoveel gevaren.

Daar hing een portret voor de klas, waarop hij afgebeeld stond. Een ernstig gezicht. „Ik heb met God een vast verbond gemaakt“, had hij eens gezegd.

En daar vlak bij hing een portret van onze Prinses. Zij stamde af van dien groten man.

Boem!

Hè, wat een schrik. De deur van de klas vloog met een slag open. Een jongen van de hoogste klas stond op den drempel.

„Er is een kindje geboren,” riep hij.

En toen deed Ineke zo dom! Ze vloog de bank uit en riep: „Heb ik een broertje of een zusje?”

O, die rare Ike. Er was natuurlijk een kindje geboren in het paleis.

’t Was maar goed, dat ze allemaal zo blij waren met het prinsesje, anders hadden ze Ike hartelijk uitgelachen.

De hele school ging uit. Kijk, wat was het ineens gezellig op straat. Overal wapperden de vlaggen en de mensen dansten over straat.

En daar kreeg Ike een nieuwen schrik. Ze voelde zich opgetild door twee sterke armen en daar keek ze ineens in vaders blij gezicht.

Waar kwam vader zo opeens vandaan?

„Ike, wij hebben ook een kindje van God gekregen. Een klein, schattig meisje. En ’t is bijna gelijk geboren met de kleine Prinses. Is dat niet leuk?”

„Mag ik het gaan zien?” vroeg Ike.

„Nee meisje, nu nog niet. Morgen misschien. Ik kom je wel halen. Zeg het maar vast tegen Marijke’s moeder. Ik moet naar opoe om het te vertellen. De jongens zullen ook wel thuis komen uit school.”

Een zusje. . . . een zusje. . . . Ik heb een zusje. . . .

Ike danste over de straat.

En toen ze langs hun huis kwam, klopte ze tegen den muur en zei: „Als we weer terugkomen, lief huis, dan zijn we met z’n achten.”

Marijke lachte maar eens. Die Ike deed toch zo vreemd vanmorgen.

Geen wonder als je ook twee zulke fijne dingen kreeg. Een Prinsesje en een zusje.

't Was een dag later.

Ike stond met kleinen Rob aan haar hand te wachten in de gang van het ziekenhuis. Vader was nu bij moeder en straks zouden zij ook gehaald worden. Dan mochten ze even bij moeder en dan zouden ze het zusje ook mogen zien.

O, wat was 't lastig om dien kleinen Rob stil te houden. Eerst wilde hij glijbaantje spelen op het spiegelgladde zeil en toen later riep hij heel hard: „Ikke wil naar moeder“.

Ike schrok en wees naar de bordjes, waarop met grote letters stond: „VERBODEN LUID TE SPREKEN“.

Ja, daar begreep kleine Rob toch niets van en hij begreep er ook niets van, waarom hij niet naar zijn moeder mocht.

Ike hield hem stevig bij zijn handje vast. Dat beviel den kleinen dwingeland niets. Het huilen stond hem nader dan het lachen.

Daar kwam een vriendelijke dame naar hen toe.

„Waar staan jullie op te wachten, peuters?“ vroeg ze vriendelijk.

„We mogen straks even naar moeder en dan wilden we 't kleine zusje zien, zuster.“

Eigenlijk had Ike „directrice“ moeten zeggen tegen de dame, maar dat kon ze niet weten.

De dame wenkte een zuster.

„Wilt u deze kleintjes even naar hun zusje brengen?“ vroeg zij. „Dan kunnen ze dat vast bewonderen. 't Ligt op de babyzaal.“

Aan de hand van de zuster liepen ze naar het eind van de gang.

„Kijk,“ zei de zuster, hen naar binnen duwend, „hier staan de wiegen. Zoek er nu maar eentje uit.“

Dat was natuurlijk een grapje van de zuster, maar kleine Rob dacht, dat hij echt zelf een kindje uit mocht zoeken. Hij liep op de laatste wieg toe, waar een schattig kereltje in lag te kraaien. Het had mooie krulletjes en heldere blauwe kijkers en het schaterde van pret, toen kleine Rob bij de wieg kwam.

„Dag zusje, dag zusje,“ juichte Rob.

Zuster bracht Ike naar een wieg, waar onder de toegeslagen wiegegordijntjes een heel klein kindje lag. Het had de oogjes

stijf dicht en naartjes hard het nog niet zo veel. De kleine, grappige garnalenvingertjes had het tot vuistjes gebald.

„Och. . . .” zuchtte Ike, „is ze dat? Is dat nou ons zusje?”

Rob werd bij de wieg gehaald, maar hij wilde niets van dat heel kleine kindje weten.

„Ikke wil die,” huilde hij half.

Ja, als Ike eerlijk moest zijn, had zij ook liever het kleine kindje met de krulletjes gekozen. Zag de zuster dat aan haar gezicht?

„Zal ik je eens wat zeggen?” lachte de verpleegster. „Dat kleine kindje is hier van zijn geboorte af en eerst was het nog veel kleiner dan jouw zusje.”

„Had het toen ook geen krullen?” vroeg Ike.

„Niets ervan. 't Zag rood en 't sliep den helen dag.”

„Zou. . . zou het prinsesje ook zo zijn?” vroeg Ike nog.

„Precies zo, hoor,” troostte de zuster. „Maar wacht eens, daar hoor ik wat in de wieg. Misschien wordt ze wel wakker.”

De zuster nam het kleine, witte pakje op.

„Kijk,” zei ze, „nu heeft ze haar oogjes open.”

Och, wat leek het nu opeens een schattig kindje. Ike duwde haar vinger in een van de kleine knuistjes en de kleine vingertjes sloten er zich heel vast omheen, of het wilde zeggen: Ik weet heel goed, dat ik bij jullie hoor.

„Dag kleine schat,” knikte Ike, „ik ben heel erg blij met jou, hoor!”

Kleine Rob was met zijn handen op den rug een eindje dichterbij gekomen.

„Kijk eens, Rob,” zei Ike, „is ze nou niet lief met die blauwe oogjes?”

Rob knikte met een stuurs gezicht.

„Ikke wil haar wel houwe,” zei hij.

Het kleine zusje werd teruggelegd en over de kinderzaal werden ze naar moeders kamer gebracht. Zuster bracht ze naar een van de bedden, waar een klein meisje lag, dat wel even oud zou zijn als Ike.

„Dat is Lieneke,” zei de zuster. „Ze heeft vanmiddag geen bezoek, omdat haar moeder uit werken is. Babbel maar even met haar.”

Ike vertelde, hoe ze heette en waarom ze hier was en vroeg aan het kleine meisje, hoe lang ze hier al lag.

„Al zo lang,” zuchtte het meisje. „Ik heb mijn veeten verbrand met een ketel kokend water. Misschien zal ik wel nooit meer goed kunnen lopen.”

„Bij ons thuis is brand geweest,” vertelde Ike. „Ik ben er uitgedragen door een brandweerman.”

„En mankeerde je niets?” vroeg Lieneke.

Ike kon niet meer antwoorden. Vader stond daar om zijn kinderen mee te nemen naar moeder.

Toen Ike de zaal uitging, dacht ze eraan, dat zij ook wel eens hier had kunnen liggen. En ze had vergeten den Heere Jezus te danken, dat ze helemaal niets mankeerde.

O, wat was Ike blij, dat ze even later moeder kon omhelzen.

„Dag Ike, dag Robbeman,” glimlachte moeder, „hebben jullie het zusje al gezien? Hoe vinden jullie haar?”

„'t Is een schat, onze kleine Wilhelmina.”

Moeder lachte.

„Ben je nu ook tevreden met haar naam?”

Ike keek vader eens aan. Die had zeker verklapt, dat Ike liever had gewild, dat het kleine zusje ook Beatrix had geheten.

„We moesten haar toch naar opoe noemen, hè Ike?” zei moeder.

„En 't heet nu toch nog net als onze Koningin,” zei vader.

Ze mochten niet erg lang blijven. Toen vader en kleine Rob al bij de deur waren, wenkte moeder Ike nog terug.

„Heb je nog gebeden om de wieg, Ike?”

Ike knikte.

„Zie je wel, dat de Heere Jezus niet alle gebeden verhoort, meiske? Thuis praten we daar nog wel eens over.”

Maar Ike vond het eigenlijk niet nodig er nog eens over te praten. Als zij zo ondankbaar was om den Heere Jezus niet eens te danken, als ze uit zo'n groot gevaar gered was, dan zou de Helland ook wel niet naar haar luisteren, als zij Hem iets vroeg.

HOOFDSTUK 13

HET HUIS IS KLAAR. DE GROTE VERRASSING

Ike was zo zenuwachtig, dat ze haast geen stukje kon eten. Geen wonder. 't Was Woensdag en dien middag zou ze naar huis gaan. Moeder zou morgen pas komen en de jongens nog een dag later. Vader zou haar komen halen.

O, wat was ze blij, toen ze hem aan zag komen. Ze bedankte Marijke's moeder voor den tijd, dat ze daar had mogen zijn.

Een groot blauw pak gaf Marijke's moeder haar nog mee. Er zaten kleertjes in, die kleine Benny als baby gedragen had. Ja, juffrouw Rommelaar wist ook wel, dat alle kleertjes van het kleine zusje verbrand waren.

Aan vaders hand stapte Ike weg. Och, wat was hun huis mooi geworden. Het was geschilderd en behangen en op zolder stonden voor de jongens zelfgetimmerde ledikanten met nieuw beddegoed klaar.

Haar kamertje was verdwenen, maar achter een gordijn stond een witgelakt ledikant.

Vader beloofde haar, dat hij later weer een eigen kamertje voor haar zou timmeren.

„Vader,” vroeg Ike opeens, „waar moet het kleine zusje nu slapen?”

Vader zuchtte.

„Daar moet ik nog voor zorgen, Ike. Ik zal eens naar mijn vroegeren patroon gaan. Misschien kan ik wel een mooie gladgeschaafde kist krijgen, waar we een wiegje van kunnen maken. Mooi zal 't wel niet worden, maar daar is niets aan te doen.”

Ike kreeg het erg druk, toen vader weg was. Ze moest koffie zetten en brood halen. Maar eindelijk was ze dan toch klaar. Ze ging voor het raam zitten om naar buiten te kijken. Zou vader gauw komen?

Poes sprong op haar schoot en gaf haar kopjes.

„Ben je blij, kleine Moortje?” vroeg Ike. „Overmorgen zijn ze er allemaal weer, hoor.”

Tingelingeling.

Hé, dat was vader niet, want die had een sleutel.

Ike deed de deur open. Twee mannen stonden voor de deur

met een heel groot pak, dat in een wit laken gewikkeld was.

„Zullen we dat maar binnen zetten, zus?”

„Heeft vader dat gekocht?” vroeg Ike.

„Nee, dat is nou eens een presentje,” zei één van de mannen lachend. „Een wieg met een heleboel prullerij erbtj. Wij brengen haar vast en vanavond komen een paar dames nog eens precies vertellen, waarom die hier bezorgd werd.”

De mannen brachten alles in de kamer. Ike was te sprakeloos om te bedanken. Ze klom op een stoel en maakte één voor één de spelden los, waarmee het laken dichtgemaakt was.

Neen maar. . . .

De wieg voor het koningskindje zelf had er niet deftiger uit kunnen zien. 't Was een prachtige, witte, rieten wieg, waaronder wieltjes zaten. Zij was helemaal bekleed met zachte oranje zij, waarover witte tule was gespannen. Het gordijn was van witte zij met kleine oranje bloempjes en bovenaan de wieg was een grote oranje strik bevestigd.

En in het wiegje. . . .

Ike nam er de keurige pakjes uit, die met een oranje lintje bijeengebonden waren. Och, wat een keurig opgemaakt bedje. En dat geborduurde lakentje en dat sloopje met kant. En de wollen rammelaar, die boven de wieg hing. Wit wollen klokjes met een oranje randje.

Wat er in de pakjes zat? Luiers en lakentjes en hemdjes en truitjes. . . . Alles wat een klein kindje aan kleren nodig had. En niet alleen het hoogstnodige, hoor! Er was een snoezig wollen manteltje bij en een keep en een jurkje. De jongedame zou gekleed kunnen worden voor alle weersgesteldheden.

Ike stond met gevouwen handjes tussen al het moois, toen vader thuis kwam. Een ruwe kist droeg hij onder zijn arm.

„Dit is alles, wat ik heb kunnen krijgen,” bromde hij.

Toen zag hij de wieg en al het moois en liet de kist uit zijn handen vallen.

„Ike, kind,” schrok hij, „hoe komt dat hier?”

„Het is van den Heere Jezus,” zei Ike zacht. „Ik heb er om gebeden.”

Vader omhelsde zijn kleine meisje.

„Waar het ook vandaan komt, Ike, jij hebt gelijk. De Heere Jezus heeft er voor gezorgd, dat we 't kregen.”

Dien avond kwamen er twee dames. Ze kwamen vertellen, dat

het kleine zusje dit allemaal gekregen had, omdat ze bijna gelijk met het Prinsesje geboren was. Geen enkel ander kindje in de stad was er op dien tijd geboren.

„Wat was dat toevallig, hè?” zei de dame, „dat het juist uw kindje was.”

Vader schudde het hoofd.

„Wij geloven niet in toeval, mevrouw. God zelf zorgde voor ons.”

Vader kreeg ook nog een spaarbankboekje met honderd gulden voor het kleine zusje.

„Zo'n kleine rijkard,” lachte vader.

Ja, hij lachte wel, maar in zijn ogen blonken tranen.

Voor deze grote weldaad vergat Ike niet te danken.

En vader ook niet!

En moeder? Wat zou die opkijken, als ze thuis kwam.

HOOFDSTUK 14

MOEDER KOMT THUIS. SLOT

Tik-tak.... tik-tak....

Hè, wat tikte die klok toch langzaam. Ike's vinger gleed over de wijzerplaat van de pendule. Als de grote wijzer nog één keer helemaal in de rondte geweest was en 't kleine wijzertje had zich laten zakken tot de drie, dan zou moeder weggaan uit het ziekenhuis.

Ja, maar dan moest moeder nog naar huis komen. Nou ja, dat zou maar een wipje zijn, want vader zou moeder gaan halen in een taxi, die hij zelf besturen zou. Die zou hij te leen mogen hebben van een grote garage.

Ike drementelde rond in huis. Was alles nu wel netjes?

Ze stak haar hoofd om het hoekje van het tussenkamertje. Daar stond de wieg uitgestald tussen al de mooie kleertjes. Eerst zouden ze er niets over verklappen en als moeder dan rustig zat en een beetje bekomen was van den rit, dan zou vader de deur open doen en dan.... O, wat zou moeder blij zijn.

Tingelingeling.

Nee, dat was moeder nog niet. Dat was een grote bos tulpen van Marijke.

„Welkom thuis“, stond er op het kaartje.

Ike schikte de bloemen in een mooie kam en zette die midden op tafel.

Tuut.... tuut....

Dat was de fluitketel, die gilde in de keuken. Twee schepjes thee in den pot en 't water er kokend opgieten. 't Lichtje aangestoken. Phoe, wat was me dat een warm karweitje.

De lekkere boterbrokken, die opoe zelf gebakken had, deed Ike op een glazen schaal en zette dat bij het theeblad.

Was het nu nog geen tijd? Ike wachtte met haar knietjes op een stoel voor het raam en toen eindelijk....

Daar kwam een auto de straat indraaien. Hij stopte voor hun huis. Vader stapte uit en wuifde. Dan deed hij het portier open en stak zijn arm uit, maar moeder schudde lachend van neen.

Zelf wilde zij het kleine, witte bundeltje vasthouden en naar binnen dragen. Die moeder! Ze wist wel, dat er niets veiligers op aarde is dan moeders armen.

Met kloppend hartje wachtte Ike in de gang.

„Moeke.... Moeke....“

„Mijn lieve, kleine Ike.“

Het meisje omhelsde moeder zo woest, dat het kleine zusje ervan begon te hullen.

„Zo, jij hebt haar aan 't hullen gemaakt, nu moet jij ze ook maar weer zoet krijgen, hoor,“ lachte moeder.

Ike werd op een stoel gezet, een stoof werd onder haar voeten geschoven en toen mocht ze het zusje even op haar schoot houden.

Och, wat een feest voor Ike.

Vader stak zijn hoofd om 't hoekje.

„Ik moet nog even met mijn auto uit,“ lachte hij.

„Met jouw auto?“ vroeg moeder.

„Ja, met mijn auto, want morgen neemt de garage mij in dienst als chauffeur.“

Hup was vader verdwenen.

Moeder straalde van blijdschap. Ze wilde haar hele huisje bekijken en deed de deur van het kamertje open.

Ja, nu kwam er van het hele plannetje van vader niets meer.

„... Wat is dat, Ike?”

„Dat is allemaal voor 't kleine zusje. We hebben het gekregen, omdat ze geboren is tegelijk met Prinsesje Beatrix.”

Moeder hilde van blijdschap. En toen werd de wieg in de kamer gehaald en er moest direct gekeken worden, hoe Willemijntje lag tussen die prachtige lakentjes.

En toen sloeg moeder haar arm om Ike heen.

„Ike, de Heere Jezus heeft je gebed verhoord.”

„Ja,” zei Ike. „Maar de Heere Jezus heeft nog meer gegeven, dan ik vroeg. Ik vroeg alleen maar een wieg.... en nu dit allemaal en vader die werk heeft.”

„De Heere Jezus geeft altijd meer, veel meer dan we nodig hebben,” zei moeder, „en we zijn zo dikwijls ongeduldig en ondankbaar.”

„Maar dit keer zal ik niet vergeten te danken,” zei Ike.

„En zullen we dan zo dankbaar zijn, dat we uit liefde voor den Heere Jezus proberen te vechten tegen de zonden in ons boze hart?” vroeg moeder.

Ike kon niet antwoorden.

Toet.... toet.... toet...., ging een claxon voor hun deur.

„Dat is vader weer,” zei Ike, die 't eerste bij 't raam was. „En al de jongens komen uit de auto.”

Wat was me dat een lawaai, toen de broertjes binnenstormden.

„Alsjeblieft moeder,” lachte vader, „de bengels zouden morgen pas komen, maar ze konden het niet zo lang uithouden.”

„Heerlijk,” zei moeder. En ze hilde van blijdschap, dat zij ze dienzelfden dag nog allemaal onder haar vleugels had.

INHOUD

1. Die ondeugende maan. Ike's geheim	5
2. Ike helpt moeder en mag mee naar de stad	9
3. Toen 't voor de kleintjes bedtijd was	13
4. Een spelletje op zolder. Donkere wolken ..	15
5. Brand!	17
6. Marijke wordt wakker. Ike is een tikje ziek	20
7. Ike is geen gezellig logeetje en Marijke wordt ongeduldig	24
8. Op school	27
9. Ike heeft een vrijen middag en beleeft veel	29
10. Kerstfeest bij Opoe	33
11. Een blijde morgen. Ike is erg in de war ..	35
12. Het zusje	37
13. Het huis is klaar. De grote verrassing	40
14. Moeder komt thuis. Slot	42